Tiltott barÃ¡tsÃ¡g

by Luthien Lovemagic

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure
Language: Hungarian
Characters: Hiccup, Toothless
Status: In-Progress
Published: 2013-03-02 23:40:27
Updated: 2013-12-18 23:59:42
Packaged: 2016-04-26 14:37:19
Rating: T
Chapters: 2
Words: 1,973
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Azdgari: Forbidden Friendship c. tÃ¶rtÃ©netÃ©nek fordÃ-tÃ¡sa. A one-shot nÃ©hÃ¡ny jelenetet mesÃ©l el a rajzfilmbÅ‘l Fogatlan szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l. Bepillanthatunk Hablaty Ã©s Fogatlan barÃ¡tsÃ¡gÃ¡ba. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a segÃ-tsÃ©get herikÃ¡nak!

1. 1 Tiltott barÃ¡tsÃ¡g

Eredeti cÃ-m: Forbidden Friendship

Magyar cÃ-m: Tiltott barÃ¡tsÃ¡g

Ã•rta: Azdgari

FordÃ-totta: Luthien Lovemagic

Ã•tnÃ©zte/BÃ©tÃ¡zta: herika

KorhatÃ¡r: G

MÅ±faj/kategÃ³ria: Ã¡ltalÃ¡nos, sÃ¡rkÃ¡ny humor, tÃ¶bb darabos one-shot

**Link az eredeti mÅ±hÃ¶z: ** s/6612788/1/Forbidden_Friendship

SzerzÅ‘ megjegyzÃ©se: A Tiltott barÃ¡tsÃ¡g Fogatlan szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l Ã-rÃ³dott 3 darabos one-shot. RemÃ©lem, Ã©lvezni fogjÃ¡tok!

FordÃ-tÃ³ megjegyzÃ©se: Minden jog a DreamWorksÃ¶t Ã©s a mÅ± Ã-rÃ³jÃ¡t illeti. A mÅ± fordÃ-tÃ¡sÃ¡ra Ã©s kÃ¶zzÃ©tÃ©telÃ©re engedÃ©lyt kaptam.

Tartalom: Ã•gy neveld a sÃ¡rkÃ¡nyod fandomÃº tÃ¶rtÃ©net. Azdgari: Forbidden Friendship c. tÃ¶rtÃ©netÃ©nek fordÃ-tÃ¡sa. A one-shot

nÃ©hÃ¡ny jelenetet mesÃ©l el a rajzfilmbÅ‘l Fogatlan szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l. Bepillanthatunk Hablaty Ã©s Fogatlan barÃ¡tsÃ¡gÃ¡ba.

* * *

><p><strong>Tiltott barÃ¡tsÃ¡g<strong>

LenÃ©ztem a sziklaszirtemrÅ‘l, Ã©s lÃ¡ttam, ahogy Hablaty idegesen szÃ¶szmÃ¶tÃ¶l. TermÃ©szetesen egy ideje mÃ¡r Ã©szleltem, hogy kÃ¶zeledik, Ã-gy nem volt nagy meglepetÃ©s. Viszont nem Ã©szleltem _a halat_.

Egy kis dilemmÃ¡ba Ã¼tkÃ¶ztem. SzÃ¶rnyen csÃ¡bÃ-tott a gondolat, hogy szÃ©ttÃ©pjem, Ã©s a vÃ©rÃ©vel fessem vÃ¶rÃ¶sre a kis tavat, _majd aztÃ¡n_ bÃ©kÃ©ben megegyem a halamat. De valami feszÃ-tette a bensÅ‘met. TalÃ¡n azÃ©rt volt, mert korÃ¡bban megkÃ-mÃ©lt? _Ez lehetett az _â€“ gyÅ‘zkÃ¶dtem magam.

Csendesen leosontam a sziklaszirtemrÅ‘l. MÃ¡r fÃ©lÃºton jÃ¡rtam lefelÃ©, mikor Hablaty megfordult, Ã©s ijedtÃ©ben majdnem elejtette a halat. EgybÅ‘l kissÃ© jobban Ã©reztem magam. Leugrottam a fÃ¶ldre, kÃ¶rbejÃ¡rtam Å‘t, Ã©s lesÃºjtÃ³ pillantÃ¡ssal mÃ©regettem. _Oda fogod adni azt a halat!_ â€“ Ã¼zentem a tekintetemmel.

Hablaty fÃ©lÃ©nken kÃ-nÃ¡lta fel nekem a halat, olyan messzire tartva a testÃ©tÅ‘l, amennyire csak lehetett. _Igen, Ã-gy mÃ¡ris jobb_ â€“ vigyorodtam el magamban elÃ©gedetten. MindazonÃ¡ltal cseppet sem Ã¡rulhattam el az Ã©lvezetemet. Ã•dÃ¡z tekintettel nÃ©ztem le rÃ¡, mikÃ¶zben kÃ¶zelebb araszoltam hozzÃ¡. Annyira kÃ¶zel voltamâ€¦ Szinte megrÃ©szegÃ-tett az orromba Ã¡ramlÃ³ friss hal illata... AztÃ¡n hÃ¡traugrottam Ã©s megeresztettem egy fenyegetÅ‘ morgÃ¡st: fÃ©mszagot Ã©reztem.

Hablaty ijedt pillantÃ¡ssal nyitotta ki mellÃ©nyÃ©t, felfedve a vÃ©tkes tÅ‘rt. _Nem, a fenÃ©be is, szabadulj meg tÅ‘le! _Ãšgy tÅ±nt, Hablaty megÃ©rtette, mit akarok sugallni neki, Ã©s a fÃ¶ldre dobta. Ãšgy prÃ³bÃ¡lt megszabadulni tÅ‘le, mintha mÃ©reg lett volna. A fejem egy intÃ©sÃ©vel elmagyarÃ¡ztam, hogy azt akarom, _eltÅ±njÃ¶n_. Engedelmeskedett, lÃ¡bÃ¡nak egy meglehetÅ‘sen Ã¼gyes mozdulatÃ¡val a tÃ³ba rÃºgta.

Amint a fÃ©m a tavacska mÃ©lyÃ©re sÃ¼llyedt, felÃ¼lemelkedtem az ellensÃ©ges hozzÃ¡Ã¡llÃ¡somon, Ã©s kÃ-vÃ¡ncsian lekuporodtam. _ElÃ©ggÃ© bÃ-zott bennem ahhoz, hogy az irgalmamra bÃ-zza magÃ¡t_ â€“ vettem Ã©szre Ã©rdeklÅ‘dve. KÃ-vÃ¡ncsian mozgattam meg a fÃ¼lemet. _Nos, biztos vagyok benne, hogy teli gyomorral minden tÃ¶bb Ã©rtelmet nyer â€“ _dÃ¶ntÃ¶ttem el, amikor Ãºjra felÃ©m nyÃºjtotta a halat. KÃ¶zelebb mentem zsÃ¡kmÃ¡nyt tartÃ³ kezÃ©hez, Ã©s nagyra tÃ¡tottam a szÃ¡mat. MegprÃ³bÃ¡ltam olyan szÃ¶gbe fordulni, hogy minÃ©l kevesebb ujjÃ¡t Ã©rintsem, ami biztosan a hallal egyÃ¼tt jÃ¶nne.

â€“ Fogatlanâ€¦ - hallottam meg a mormogÃ¡sÃ¡t. â€“ MegeskÃ¼dtem volna rÃ¡, hogy vannakâ€¦ _Fogaim?_ Megakasztottam a mondandÃ³jÃ¡t, amikor a fogaim elÅ‘bukkantak, Ã©s kirÃ¡ntottam a halat a kezÃ©bÅ‘l. Egy harapÃ¡ssal lenyeltem az egÃ©szet. _Ã“Ã³Ã³Ã³Ã³, friss hal. Nincs is ennÃ©l jobb. _â€“ Fogaid â€“ fejezte be sutÃ¡n Hablaty. Most, hogy a hal kikerÃ¼lt a figyelem kÃ¶zÃ©ppontjÃ¡bÃ³l, a vÃ©zna viking felÃ© fordultam, aki annyi bajt okozott.

EttÅ‘l a fejlemÃ©nytÅ‘ Hablaty felettÃ©bb rÃ©mÃ¼ltnek lÃ¡tszott.

â€“ Ã“, nem, nem, nem! â€“ nyÃ¶gte, mikÃ¶zben Ã©n gyakorlatilag a sziklafalhoz szegezve alapos vizsgÃ¡lat alÃ¡ vetettem. â€“ Nincs nÃ¡lam tÃ¶bb!

_ValÃ³ban? Ez volt az, ami levadÃ¡szott? _Ez volt a legelsÅ‘ lehetÅ‘sÃ©gem, hogy kÃ¶zelrÅ‘l szemÃ¼gyre vegyem Å‘t, Ã©s haver, semmi lÃ¡tnivalÃ³ nem volt rajta. Tized akkora volt, mint a tÃ¶bbi viking fÃ©rfi, Ã©s egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt szÅ‘r az arcÃ¡n, ami szÃ¡mukra az erÅ‘t Ã©s a fÃ©rfiassÃ¡got jelkÃ©pezte.

_MÃ©gisâ€¦ EllentÃ©tben velÃ¼k, Å‘ nem pusztÃ-tott el engem, amint megpillantott. Ãšgy gondolom, mÃ©gsem teljesen rossz _â€“ vontam le a kÃ¶vetkeztetÃ©st. _â€“ Ha viszont ennyire vÃ©kony, akkor minden fellelhetÅ‘ Ã©lelemre szÃ¼ksÃ©ge van. â€“ _Hirtelen rÃ¡jÃ¶ttem, hogy nÃ©mi bÅ±ntudatot Ã©reztem, amiÃ©rt befaltam azt, ami ennek a vikingnek egyetlen Ã©lelme lehetett. Furcsa gurgulÃ¡zÃ³ hangot hallatva, elÅ‘zÃ©kenyen felÃ¶klendeztem a hÃºs felÃ©t az Ã¶lÃ©be. Ekkor elÃ©gedetten, hogy valami jÃ³t tettem, visszazuttyantam a hÃ¡tsÃ³mra Ã©s vÃ¡rtam, hogy megegye.

Amint elhÃ¡trÃ¡ltam tÅ‘le, Ãºgy tÅ±nt, lenyugodott. A tÃ¡nyÃ©rnagysÃ¡gÃºra kitÃ¡gult szemei kezdtek Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lni, Ã©s a lÃ©gzÃ©se is normalizÃ¡lÃ³dott. DÃ¶bbent arckifejezÃ©ssel nÃ©zett fel rÃ¡m.

Ã‰n pedig visszabÃ¡multam rÃ¡.

Erre Ãºjra visszanÃ©zett rÃ¡m.

Ã‰s Ã©n Ãºjfent rÃ¡meredtem.

Egy pillanatra fÃ©lszegen elfordult, majd elcsigÃ¡zott pillantÃ¡ssal nÃ©zett vissza. _MiÃ©rt nÃ©zel Ã-gy, ez a tiÃ©d! _â€“ magyarÃ¡ztam, lenÃ©ztem a halra, majd Ãºjra fÃ¶l rÃ¡. Hablatyban pÃ¡nikot keltett a gesztusom, aztÃ¡n sÃ³hajtott, majd vonakodva lepillantott a halra. MegacÃ©lozva magÃ¡t harapott a halbÃ³l, vÃ©gÃ¼l elÃ©gedettsÃ©ge jelekÃ©nt egy â€žmmmmm" hangot hallatott.

Ã–rÃ¶mÃ¶mben megÃ©lÃ©nkÃ¼lve Ã¡lltak fel a fÃ¼leim. Å• prÃ³bÃ¡lta visszaadni a halat nekem. _Ã“, nem, nem lehet. Mind a tiÃ©d! _â€“ bizonygattam, Ã©s nyelÃ©st imitÃ¡lva magyarÃ¡ztam el, hogyan kellene csinÃ¡lnia ezt a dolgot.

Hablaty megborzongott, mikÃ¶zben leerÅ‘ltette a torkÃ¡n a halat. _Az emberek biztosan Ã-gy mutatjÃ¡k ki, ha valaminek jÃ³ Ã-ze van! _â€“ kÃ¶vetkeztettem. Ã–sszecuppantottam az ajkaimat, utÃ¡nozva a nÃ©zetÃ©t. EzutÃ¡n nagylelkÅ±en megmutatta nekem a fogait. AbbÃ³l a kicsibÅ‘l, ami ismerÅ‘s volt az emberi viselkedÃ©sbÅ‘l, megÃ©rtettem, hogy a boldogsÃ¡g jele volt. _Micsoda kÃ¼lÃ¶nÃ¶s szokÃ¡s_ â€“ gondoltam magamban, mikÃ¶zben megprÃ³bÃ¡ltam begÃ¶rbÃ-teni a szÃ¡mat abba a bizarr formÃ¡ba. RendkÃ-vÃ¼l ostobÃ¡nak Ã©reztem magam.

Ãšgy tÅ±nt, az idÃ©tlen grimaszom felbÃ¡torÃ-totta, mert lassan felemelkedett a fÃ¶ldrÅ‘l. KinyÃºjtotta felÃ©m a kezÃ©t: figyeltem, hogy egyre kÃ¶zelebb jÃ¶nâ€¦ aztÃ¡n mÃ©g kÃ¶zelebbâ€¦ majd tÃºl kÃ¶zel. Mindennek ellenÃ©re a vÃ©dekezÅ‘ Ã¶sztÃ¶neim aktivÃ¡lÃ³dtak; vÃ©gÃ¼l is ez volt az a kÃ©z, ami lelÅ‘tt engem. Vicsorogva ugrottam el tÅ‘le. Sajnos, az Ã¶sztÃ¶neimben kellemetlen mÃ³don nem rÃ¶gzÃ¼lt, hogy nem tudok repÃ¼lni. PÃ¡r mÃ¡sodpercig Ã¶ssze-vissza csapkodtam a

levegÅ‘ben, mielÅ‘tt a kanyon mÃ¡sik oldalÃ¡n visszazuhantam volna a fÃ¶ldre.

LerÃ¡ztam, Ã©s kÃ¶rbenÃ©ztem, hogy valami helyet talÃ¡ljak magamnak Ã©jszakÃ¡ra. _Ne mÃ¡r, a dolgok olyan jÃ³l mentek, akkor miÃ©rt kellett neki ezt tenni? _â€“ sirÃ¡nkoztam magamban, mikÃ¶zben megpÃ¶rkÃ¶ltem a fÃ¶ldet alattam, mert mindig szerettem a meleg, kÃ©nyelmes fekhelyet.

Ã‰pp csak letettem a fejemet, amikor egy odafÃ¶nn fÃ©szkelÅ‘ madÃ¡r Ã©les hangja vonta magÃ¡ra a figyelmemet. Ã•hÃ-tozva nÃ©ztem, ahogy elrepÃ¼lt. _Soha nem Ã©rtÃ©keled a dolgokat, amÃ-g azok el nem mÃºlnak _â€“ gondoltam magamban. HiÃ¡nyzott az Ã©g Ã¶lelÃ©se, mint anyÃ¡nak az akaratos gyermeke. Bizonyos szempontbÃ³l az Ã©g volt az anya, Ã©n pedig az elveszett ÃºjszÃ¼lÃ¶tt.

_Ã“h, mÃ¡r megint te _â€“ gondoltam bosszÃºsan, amikor a viking feltÅ±nt velem szemben. TÃ¶rÃ¶kÃ¼lÃ©sben, egy szÃ¶rnyen kÃ©nyelmetlen pozÃ-ciÃ³ban Ã¼lt le, majd megnyugtatÃ³ mosolyt villantott felÃ©m, Ã©s barÃ¡tsÃ¡gosan intett.

_Ã“, hÃ¡t persze, pajtÃ¡s! _â€“ Ã¼zentem neki nem Ã©ppen finom testbeszÃ©ddel. _BeszÃ©l a farkamhoz_ â€“ zÃºgolÃ³dtam magamban. A pikkelyes testem akadÃ¡lyt emelt kÃ¶zÃ©m Ã©s az idegesÃ-tÅ‘ viking kÃ¶zÃ©. PÃ¡r pillanattal kÃ©sÅ‘bb egy kezet Ã©reztem, ami veszÃ©lyesen kÃ¶zel kerÃ¼lt a farkamhoz. Felkaptam a farkamat, hogy szembekerÃ¼ljek vele, amelynek hatÃ¡sÃ¡ra hÃ¡traugrott, Ã©s Ã¡rtatlanul fÃ¼tyÃ¶rÃ©szve elsÃ©tÃ¡lt. _Ami elÃ©g, az elÃ©g!_â€“ gondoltam bosszÃºsan, mikÃ¶zben elsÃ©tÃ¡ltam. Az hogy leszakÃ-tsam a vÃ©gtagjait a testÃ©rÅ‘l, Ã©s fogpiszkÃ¡lÃ³nak hasznÃ¡ljam a csontjait, tÃºlsÃ¡gosan is csÃ¡bÃ-tÃ³nak hangzott. Egy ugrÃ¡ssal Ã©s nÃ©mi mÃ¡szÃ¡ssal egy faÃ¡gon teremtem, aztÃ¡n betakartam magam a szÃ¡rnyaimmal. A vilÃ¡g tÃºl sok lett nekem ebben a pillanatban; itt volt az idÅ‘ egy sÃ¡rkÃ¡nyos szundÃ-tÃ¡sra.

NÃ©hÃ¡ny Ã³ra biztosan eltelt, mire felÃ©bredtem fel, mert amikor hunyorogva kinyitottam a szemem, az Ã©g meleg indigÃ³ Ã©s bÃ-bor Ã¡rnyai estÃ©rÅ‘l Ã¡rulkodtak. PillantÃ¡som a viking lÃ¡togatÃ³m kÃ¶rvonalai felÃ© irÃ¡nyultak. _MÃ©g itt van? _â€“ billentettem meg a fejemet meglepetÃ©semben. _Nosâ€¦ ha mÃ¡s nem is, de legalÃ¡bb kitartÃ³._

Olyan halkan, ahogy egy sÃ¡rkÃ¡ny tud, odalopakodtam, Ã©s Ã¡tpillantottam a vÃ¡lla fÃ¶lÃ¶tt. Ãšgy tÅ±nt, egy kicsit megzavarja a tÃ©nykedÃ©sem, habÃ¡r a tÅ‘le telhetÅ‘ legjobban igyekezett eltitkolni. Egy botot hasznÃ¡lt, hogy alakzatokat rajzoljon a fÃ¶ldbe. _De nem csupÃ¡n valamilyen alakzatokat_ â€“ ismertem fel. â€“ _Az Ã©n portrÃ©mat rajzolta meg! NahÃ¡t, ez hÃ-zelgett nekem! _â€“ Ez egy elÃ©ggÃ© okos Ã¶tlet volt, tÃ©nyleg. Mi ugyanezt a tÅ±zlabdÃ¡inkkal csinÃ¡ltuk, de soha nem gondoltam ezelÅ‘tt, hogy egy fadarabbal is lehet csinÃ¡lni. Lelkesen, hogy kiprÃ³bÃ¡ljam ezt a mÃ³dszert, egy kÃ¶zeli facsemetÃ©hez ugrottam, majd gyÃ¶kerestÃ¼l kitÃ©ptem.

Teljesen fellelkesÃ¼lve megprÃ³bÃ¡ltam jÃ³l megragadni a fogaimmal. Megjegyzem, kellemes erdei fenyÅ‘ Ã-ze volt. Ahogy mindig is tettem, engedtem, hogy az Ã¶sztÃ¶neim vezessÃ©k a mozdulataimat. Hamarosan Ã¶ssze-vissza kanyarogtam, ami a viking szÃ¡mÃ¡ra furcsa, maszatos vonalaknak tÅ±nhetett. IzgatottsÃ¡gomban vÃ©letlenÃ¼l rÃ¡Ã¼tÃ¶ttem a fejÃ©re a tÃºlmÃ©retezett eszkÃ¶zÃ¶mmel, de Å‘ olyan megfeszÃ¼lt

figyelemmel figyelt, hogy nem hiszem, hogy feltÅ±nt neki. Amikor befejeztem, tettem egy lÃ©pÃ©st hÃ¡tra, aztÃ¡n a munkÃ¡mmal elÃ©gedetten bÃ³lintottam.

EgyÃ©rtelmÅ±en kÃ-vÃ¡ncsian â€“ hogy mi Ã¡llhatott a tÃ©bolyom mÃ¶gÃ¶tti rendszerben â€“ felÃ¡llt, hogy megvizsgÃ¡lja a kÃ¼lÃ¶nÃ¶s rajzot. Annyira belefeledkezett a vizsgÃ¡lÃ³dÃ¡sba, hogy rÃ¡lÃ©pett a vonalaim egyikÃ©re! Ez a tiszteletlensÃ©g csÃºcsa! Ã‰n nem az vagyok, aki csak Ãºgy hagyja, hogy Ã¶sszetapossÃ¡k a mÅ±vÃ©t; Ãºgyhogy tudattam vele, hogyan is Ã©reztem! Ã–sszerezzent, Ã©s sietÅ‘sen visszahÃºzta a lÃ¡bÃ¡t. HelyeslÃ©skÃ©ppen doromboltam. Ekkor a viking megismÃ©telte elÅ‘zÅ‘ cselekedetÃ©t! A vakmerÅ‘! IsmÃ©t tÃ¡jÃ©koztattam a vita fÃ¶lÃ¶tt Ã¡llÃ³ feltÃ©telekrÅ‘l: ne Ã©rj hozzÃ¡! VisszahÃºzta a lÃ¡bÃ¡t, amit Ã©n ismÃ©t jÃ³vÃ¡hagyÃ³lag megerÅ‘sÃ-tettem, majd Ãºjra rÃ¡lÃ©pett a vonalaimra! _OkÃ©, ha mÃ©g egyszer megteszi, akkor_ _eskÃ¼szÃ¶m, hogy megsÃ¼tÃ¶m Å‘t a tÅ±zlabdÃ¡mmal, Ã©s a testÃ©t botkÃ©nt hasznÃ¡lom _â€“ figyelmeztettem, hangosabban morogva, mint valaha. VÃ©gÃ¼l belefÃ¡radt a jÃ¡tÃ©kba, Ã©s a vonalak kÃ¶zÃ© lÃ©pett. JutalombÃ³l extra hangosan doromboltam elÃ©gedettsÃ©gemben.

InnentÅ‘l kezdve nÃ©zni olyan volt, mint egy a furcsa Ã©s gyÃ¶nyÃ¶rÅ± tÃ¡ncot figyelni, mikÃ¶zben Ãºtja a vonalaim kÃ¶zÃ¶tt kanyargott, kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen Ã³vatosan (_Ã“, hogy egyem meg!_), hogy ne tapossom a mÅ±vemre. Ã–rÃ¶mmel lÃ¡ttam, hogy a vonalak pontosan arra vezettÃ©k, ahovÃ¡ elterveztem. Fujtattam egyet, szelÃ-den tudatva vele, hogy pontosan mÃ¶gÃ¶tte Ã¡llok, Ã-gy rÃ¶vid sÃ¶rÃ©nyÃ©t meglebbentette a kifÃºjt levegÅ‘. Hablaty lassan, odafigyelve, felÃ©m fordult. Akkor rÃ¡nÃ©ztem, igazÃ¡n, Ã©s most elÅ‘szÃ¶r nem csak a vikinget lÃ¡ttam, hanem egy rokonlelket, ami nem kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÃ¶tt az enyÃ©mtÅ‘l. MÃ©lyen belepillantottam a mogyorÃ³barna szemeibe, megnyugtatva Å‘t, Ã©s tudatva vele, hogy tudja, mit kell tennie.

Hablaty csodÃ¡lkozva nyÃºjtotta felÃ©m a kezÃ©t. _Nem _â€“ mondtam, aztÃ¡n mÃ©g hatÃ¡rozottabban megismÃ©teltem, amikor Ãºjra megprÃ³bÃ¡lta. Hirtelen megakadt, Ã©s lefelÃ© nÃ©zett. AztÃ¡n megÃ©rtette, hogy mit akarok, tekintetÃ©t tovÃ¡bbra is a fÃ¶ldre szegezve, de fokozatosan, gyengÃ©den, Ã©s tÃ¶bb mint bizakodva kinyÃºjtotta felÃ©m a kezÃ©t. Azt a kezet, ami bÃ-zott abban, hogy nem tÃ¡madom meg, nem harapom le, vagy menekÃ¼lÃ¶k el. Hosszasan nÃ©ztem Å‘t, Ã©s akkor ott felismertem, hogy sokkal tÃ¶bb volt ebben a vikingben, mint amit elsÅ‘ lÃ¡tÃ¡sra kÃ©pzeltem. Becsuktam a szemem, lehajtottam a fejemet, Ã©s egy Ã¶rÃ¶knek tÅ±nÅ‘ mÃ¡sodpercre odaÃ©rintettem a pofÃ¡mat a kezÃ©hez. Mikor elmÃºlt a pillanat, elhÃºztam a fejemet, lerÃ¡ztam Å‘t, Ã©s sietve otthagytam a vikinget a gondolataival Ã©s az emlÃ©kkel.

2. 2 TesztrepÃ¼lÃ©s

2. PrÃ³barepÃ¼lÃ©s

VisszatÃ©rni az Ã©gre olyan volt, mint ÃºjjÃ¡szÃ¼letni.

A dicsÅ‘sÃ©g Ã©rzÃ©se jÃ¡r Ã¡t, ahogy Ã¡tvÃ¡gok a felhÅ‘pamacsokon Ã©s Ã¡tsiklok a lÃ©gÃ¡ramlatokon, Ã©s ettÅ‘l visszatÃ©r belÃ©m az Ã©letkedv, ami kiveszett belÅ‘lem, amikor Hablaty megcsonkÃ-tott.

âˆ’ Vicces â€“ kuncogtam magamban â€“, _amikor eltalÃ¡ltak,

megrÃ©mÃ-tett a gondolat, hogy mifÃ©le rettenetes fenevad szedhetett le Ã-gy engemâ€¦_ ValÃ³jÃ¡ban egy vÃ©zna viking sÃ¶predÃ©k volt. Ã•m most az _Ã©n_ vÃ©zna viking sÃ¶predÃ©kem. Persze kezdetben utÃ¡ltam a kis fickÃ³t. MÃ©g szÃ©p, letÃ¶rte a farkam felÃ©t, gÃºzsba kÃ¶tÃ¶tt, Ã©s otthagyott egy tisztÃ¡s kÃ¶zepÃ©n, hogy egy Ã©jszakÃ¡n Ã¡t barÃ¡tkozzam a helyi vadakkal. Viszont elismerem, meglepett, amikor szabadon engedett. Annyira hÃ¡lÃ¡s voltam ezÃ©rt, hogy dÃ¼hÃ¶met egy hosszÃº kÃ¡romkodÃ¡ssal fejeztem ki, nem pedig azzal, hogy pÃ©ppÃ© zÃºzom az arcÃ¡t.

Ã‰s azÃ³ta egy picit mÃ©g ragaszkodni is elkezdtem a kis tÃ¶kmaghoz. Kicsit magamra emlÃ©keztet, az emberi, Ã¼gyetlen vÃ¡ltozatomra. MeglehetÅ‘sen okos, Ã©s van mersze, ellentÃ©tben a tÃ¶bbi emberrel. MÃ©g arra is rÃ¡jÃ¶tt, hogyan hozza rendbe a farkamat, noha azÃ©rt mÃ©g mindig akad pÃ¡r gubanc, amiket el kellene simÃ-tani.

Ã‰s pont errÅ‘l szÃ³lt a mai nap: a prÃ³barepÃ¼lÃ©srÅ‘l. HabÃ¡r nem lelkesedtem az Ã¶tletÃ©rt, de a repÃ¼lÃ©s tÃ¶bbÃ© nem fog menni egyedÃ¼l. TÃ¡rsakkÃ¡ vÃ¡ltunk: szÃ¼ksÃ©gem van arra, hogy irÃ¡nyÃ-tsa az egyik vezÃ©rsÃ-komat. KitalÃ¡lt valami furcsa rendszert arra, hogy kÃ¶zÃ¶lje, mit is csinÃ¡l a hÃ¡tamon. BÃ¡rcsak elmondhatnÃ¡m neki valahogy, hogy mindent Ã©rzek, amit csinÃ¡l, Ã©s a sok beszÃ©ddel igazÃ¡bÃ³l csak bolondot csinÃ¡l magÃ¡bÃ³l. Na, mindegy.

IsmerÅ‘s, barÃ¡tsÃ¡gos orrhangjÃ¡t hallottam a hÃ¡tamrÃ³l. âˆ’ JÃ³l van, pajti, szÃ©p lassan kezdÃ¼nk neki â€“ nyugtatgatott. Gondolatban a szememet forgattam. _Ã‰n nem â€žszÃ©p lassan" szeretek repÃ¼lni _â€“ gondoltam magamban tÃ¼relmetlenÃ¼l.

Bizonytalan mormolÃ¡sa beleveszett a szÃ©lbe. âˆ’ MindjÃ¡rt, mindjÃ¡rtâ€¦ Uhâ€¦ HÃ¡rmas Ã¡llÃ¡s, nemâ€¦ NÃ©gyes â€“ fejezte be hatÃ¡rozatlanul, hÃ¡tranÃ©zett, Ã©s szÃ¡ndÃ©kosan a felÃ¡ramlÃ¡sok irÃ¡nyÃ¡ba, siklÃ³pozÃ-ciÃ³ba Ã¡llÃ-totta a farkamat .

Amint szÃ©ttÃ¡rtam a szÃ¡rnyaimat Ã©s a vezÃ©rsÃ-k segÃ©dszÃ¡rnyÃ¡t, Ã©reztem a meleg lÃ©gÃ¡ramlat erejÃ©t, ahogy alÃ¡tÃ¡masztja a hasamat Ã©s a levegÅ‘ben tart. KÃ¶nnyedÃ©n siklottunk a levegÅ‘ben. Ã‰reztem, hogy Hablaty nÃ©hÃ¡ny alkalommal meginog a nyeregben, amikor az Ã¡ramlat irÃ¡nyt vÃ¡ltott. _HÃ©, vigyÃ¡zz odafenn! Ha lezuhansz, Ã©n is veled zuhanok!_

âˆ’ Rendben, idÅ‘ van, idÅ‘ van â€“ mondta Hablaty, sokkal inkÃ¡bb magÃ¡nak, mint nekem, mikÃ¶zben elÅ‘re dÅ‘lve zuhanÃ³repÃ¼lÃ©sbe kormÃ¡nyzott.

Ahogy kitÃ¡rtam a szÃ¡rnyaimat, Ã¶sztÃ¶nÃ¶s, Ã¶rÃ¶mteli vigyor futott Ã¡t az arcomon. _Ez a beszÃ©d!_

End
file.